

exekuci povolujícímu umožnila posouzení, zda jde o důchody, podle zákona zabavitelné. Toho stěžovatelka ve svém návrhu neučinila, proto rekursní soud právem nahradil slovo »důchodů« zákonitým obrátem »služebního platu«, při čemž nemůže býti považováno za pochybení, že místo v zákoně použitého množného čísla (srv. § 1 »ze služebních platů osob zaměstnaných«) užil u jednoho povinného pouze jednotného čísla. Další poukaz stěžovatelčin ku zákonu ze dne 20. prosince 1922 čís. 394 sb. z. a n. není případným, neboť rozlišování v něm činěné nemá pro zákon čís. 314/1920 sb. z. a n. právního významu. Tolikéž nemůže se stěžovatelka dovolávat předpisů před posléze uvedeným zákonem platných, ale tímto zákonem změněných a je také pro tuto věc lhostejno, jaké terminologie užívá sbírka úředních formulářů, beroucí zřetel na zákony dříve platné. Ostatně stěžovatelka sama souhlasí se správným názorem rekursního soudu, že pojem »důchod« jest širším než pojem »služební plat«, poněvadž důchodem sluší rozuměti veškeré platy plynoucí úředníku z jeho služebního postavení od jeho zaměstnavatele, tudíž také příjmy uvedené v §u 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

Čís. 5336.

Řádný soud není vázán rozhodnutím rozhodčího soudu úrazové pojišťovny dělnické, že věc, jež byla na něho vznesena, náleží ku příslušnosti řádných soudů. §u 46, odstavec první j. n. nelze tu obdobně užití.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, R I 826/25.)

Spor, o nějž tu jde, byl původně vznesen na rozhodčí soud dělnické úrazové pojišťovny v Praze, jenž žalobu odmítl pro nepřislušnost a odkázal ji na řádný soud. Soud první stolice námitku nepřislušnosti pořadu práva zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. **D ů v o d y:** Jest zjištěno, že podle smlouvy ze dne 5. října 1919 byl ujednáno pro spory mezi stranami zvláštní rozhodčí soud, že však strany úmluvou ze dne 3. října 1924 tuto doložku o soudu zrušily a souhlasně prohlásily, že spory mají býti řešeny rozhodčím soudem dělnické úrazové pojišťovny v Praze, podle zákona příslušným. Na základě tohoto skutkového stavu jest rekursní soud v souhlasu s názorem stran a prvního soudce toho názoru, že tento spor bylo rozhodnouti rozhodčím soudem Dělnické úrazové pojišťovny. (Zákon ze dne 22. prosince 1920, čís. 689, zák. ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák. § 6 g) zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. a ze dne 16. července 1892, čís. 202 ř. zák.). Rozhodčí soud dělnické úrazové pojišťovny v Praze odmítl usnesením ze dne 10. listopadu 1924 žalobu pro nepřislušnost a odkázal ji na příslušný řádný soud, poněvadž se jedná o soukromou pokladnu a nikoliv o veřejnou nemocenskou pokladnu podle zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. Rekursní soud musil počítati s tímto formálním usnesením rozhodčího soudu a nemohl pro formální právní moc tohoto usnesení přezkoumati, zda toto usnesení se stalo podle předpisů o řízení před roz-

hodčími soudy (§ 38 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 207 sb. z. a n.). Rekursní soud sdílí právní názor stran a prvního soudu, že v době, kdy žaloba ještě nebyla rozhodčím soudem dělnické úrazové pojišťovny odmítnuta, řádné soudy nebyly příslušny pro rozhodnutí věci. Jedná se o rozhodnutí otázky, zda odmítnutím žaloby rozhodčím soudem v Praze se stal okresní soud v T. pro tuto žalobu příslušným. V tom směru odvolává se žalobce na ustanovení §u 46 j. n. a usnesení prvního soudu mimo to na ustanovení § 7 obč. zák. §u 46 j. n., který praví, že rozhodnutí soudu o věcné nepřislušnosti jest závazným pro každý soud, u kterého se zahájí následkem toho právní věc, nemůže býti použito již pro své zařazení v zákoně ze dne 1. srpna 1895, čís. 111 ř. zák., poněvadž tento zákon obsahuje předpisy o řádných soudech a nevztahuje se na jiné orgány, které podle §u 95 ústavní listiny ze dne 29. února 1920, čís. 120 sb. z. a n. vykonávají funkce soudcovské. Měla-li se ustanovení §u 46 j. n. použiti na jiné než řádné soudy, nutno to upravit zvláštním předpisem, jak to také bylo vysloveno současně s vydáním j. n. a c. ř. s. V článku 24 uvozovacího zákona k c. ř. s. ohledně rozhodčích soudů bursovních a později v §u 24 zákona ze dne 27. listopadu 1896, ř. zák. čís. 218 ohledně živnostenských soudů. Také dějinný vývoj procesních řádů svědčí tomuto právnímu názoru. Podle §u 274 všeobecného soudního řádu ze dne 1. května 1781, čís. 13 sb. z. s. jest stranám volno v případě, že se nevzdaly výslovně stížnosti, po výroku rozhodčího soudce spornou věc podati u řádného soudu a bez zřetele na výrok rozhodčího soudce tam provésti. Toto ustanovení platí především pro smluvní soudce rozhodčí. Myšlenka tato jest také v ustanovení §u 49, 67, 69 a 70 zákona o živnostenských soudech ze dne 14. května 1869, čís. 63 ř. zák. zatím zrušeného. Podle těchto ustanovení může strana, která namítla nepřislušnost živnostenského soudu a s touto námitkou byla zamítnuta, žádati u řádného soudce zrušení rozsudku živnostenského soudu z důvodu nepřislušnosti. Tento dějinný vývoj svědčí o tom, že období použití §u 46 j. n. použitím §u 7 obč. zák. pro rozhodování rozhodčího soudu dělnické úrazové pojišťovny ohledně věcné nepřislušnosti jest úplně cizí právnímu životu. Poněvadž §u 46 j. n. nemůže býti použito, zůstává při nepřislušnosti řádného soudu, stranami souhlasně uznané. Tím se však žalobce nezbavil ochrany právní. Neboť zákon ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n. dovoluje žalobci podle §u 3, 4, 5 žádati za rozhodnutí zvláštního senátu za účelem vyřešení kompetenčního konfliktu. Jest-li dovolání se obdoby podle §u 7 obč. zák. na místě, jest také vhodné ohledně dovolání se kompetenčního senátu, poněvadž tento senát byl zřízen k řešení kompetenčních konfliktů, které přinesl sebou vyvíjející se život právní svou specialisací. Ustanovení §u 95 úst. listiny a uvedené tam označení rozhodčího soudu jako nositele moci soudcovské podporuje tento názor. Námitka nepřislušnosti řádných soudů (§ 42 j. n.) jest tudíž odůvodněna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody rekursu nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se stěžovatel odkazuje. Před-

pisy procesní jsou předpisy velicími, proto je jakékoliv obdobné použití jich vyloučeno. Proto nelze použití obdobně předpisu §u 46 odstavec první j. n., kterého se stěžovatel znovu dovolává. Pokud jde o otázku vyřízení kompetenčního konfliktu a o stěžovatelův poukaz ku předpisům zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n., není potřebí v tomto řízení otázkou tou se obírat. Sahá-li stěžovatel posléze také ku přirozeným zásadám právním podle §u 7 obč. zák., přehlíží, že z těchto odvoditi může soudce scházející normu právní, není-li příslušného ustanovení právního. Leč tomu není tak v tomto případě, v němž — a to zde rozhoduje — tato rozepré byla odňata právnímu pořadu nikoliv úmluvou stran, nýbrž ustanovením §u 6 písm. g) zákona ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák. Na tomto stavu nemění ničeho okolnost, že rozhodčí soud dělnické pojišťovny v Praze žalobu odmítl a poukázal na příslušný soud řádný, neboť tento soud není vázán podle §u 46 j. n. tímto pouze řádných soudů se týkajícím předpisem.

Čís. 5337.

Rozhodovati o tom, zda správní úřad byl povinen disponovati dle nařízení ze dne 11. srpna 1921, čís. 270 sb. z. a n. melivem a zda porušiv tuto svou povinnost, jest práv z náhrady škody, patří úřadům správním.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, R I 834/25.)

Žalující mlynář domáhal se na Československém eráru zaplacení 31.467 Kč. K námitce nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice (zemský soud v Praze) žalobu odmítl, odvolací soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Oba nižší soudy pokládají žalobní nárok za nárok veřejnoprávní, rozpor jest mezi nimi jen potud, že první soud, odvolávaje se na vládní nařízení ze dne 11. srpna 1921, čís. 270 sb. z. a n. má za to, že o tomto nároku proti státu mají rozhodovati úřady správní v mezích své příslušnosti a že přezkoumání tohoto rozhodnutí náleží Nejvyššímu správnímu soudu (§ 2 čís. 6 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n.), kdežto rekursní soud zastává názor, že příslušným jest podle §u 1 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 4 sb. z. a n. dovolaný zemský civilní soud v Praze, protože prý není pozitivního ustanovení, kterým by pravomoc k rozhodování o nárocích toho druhu, jakým jest nárok žalobní, byla přikázána úřadům správním. Prvnímu soudu jest dáti za pravdu. Při posuzování oné otázky dlužno vycházeti ze skutkových tvrzení, o něž žalobce opřel svůj žalobní nárok. Žalobce tvrdí, že uzavřel s okresní správou politickou, která v tomto případě vykonávala také funkci okresní rozdělovny, t. zv. »mlýnskou smlouvu« ze dne 18. října 1921, že podle této smlouvy byla okresní správa politická jako rozdělovna povinna disponovati mlýnskými výrobky, vyrobenými z obilí, ža-